

ENIGMA MULTIVERSULUI,
de Unciuleanu Milena

-Poate că de asta are nevoie, rosti Hera, dându-i fetei un set de bile colorate.

Atena le linse pe rând și apoi le izbi de peretele de cristal.

-Hera, urlă Zeus, te-ai lovit la cap, femeie?

Smulse copilul din brațele soției și-l trânti cu furie în pătuț.

Bilele deveniră planete dintr-o suflare zeiască. Apoi, cu o simplă boare de vânt ajunseră înapoi în Calea Lactee.

-Fata trebuie să mai crească, apoi se poate juca de-a universul.

-Dar e viitoare zeiță, răspuse Hera bosumflată.

-Dacă strică toate jucăriile de pe acum, când o să meargă în picioare o să explodeze Olimpul!

-Exagerezi, ca de obicei!

-Eu sunt părintele tuturor și tu trebuie să mă ascuți, femeie!

-Dar , mărite Zeus, tu poți crea alt univers dintr-o boabă de nisip.

-Bineînțeles că pot! strigă Zeus înverșunat , grandomania răzbatându-i prin toți porii de ființă înzestrată cu puteri telepatice, telekinetice și dracu mai știe ce.

Își aranjă toga, vizibil încântat de recunoașterea măreției sale de către o altă divinitate, fie ea și soția, care se știe, e mieroasă până obține ce vrea, dar tună și fulgeră, aruncând raze ucigătoare din lentilele verzi de contact, imediat ce masculul o anunță pe un ton indiferent că pleacă o săptămână pe Jupiter, pentru treburi urgente, ce nu suportă amânare.

-Ah, iar te întâlnești cu ticăloasa aia blondă!

-Hera bate din palme și pune în brațele unui android asexuat fetița , care urlă cât o ține gura, că vrea bilele colorate înapoi.

După o ceartă de jumătate de ceas se recunoaște învinsă. Nici lacrimile, nici dezmierdările nu-l întorc pe Zeus din drum. Ajunge la proverbialul: „Du-te, mânca-te-ar corbii să te mănânce!” și pleacă în grădina de trandafiri să-și verse oful în brațele amantului, un om creat de nanoboți după modelul lui Schwarzenegger, dar cu trăsături faciale de băiețandru supus. Așa se simte și ea răzbutată pe ursitoarele alea nenorocite pentru că i-au dat totul lui Zeus și ea a rămas la mâna lui. Își plânge un pic de milă, dar nu prea mult, să nu-i apară cearcăne sub ochi și apoi se întoarce la jocul ei preferat: se teleportează pe Pământ și bagă zăzanie între evrei și romani. Tare-i mai place crucificarea lui Isus! Parcă simte gustul sângelui la fiecare lovitură de bici primită de bietul om în timp ce cade în genunchi pe Via Dolorosa. Așa-i trebuie dacă vrea să-i schimbe pe muritori! Unde mai e distracția Herei dacă furnicile alea urât mirositoare și pline de păduchi își dau seama că prin iubire pot deveni nemuritoare? Cum să le dea voie să-și creeze propriul univers? Ar fi patetic... generos, înălțător, idealist, frumos, ba nu!, patetic și atât, hotărî zeița, supărată pe propria slăbiciune.

Blestemat fie Zeus! Numai din cauza aventurilor lui nu mai poate să se bucure de nefericirea altora până la orgasm, ca orice sadomasochistă care se respectă. Hotărât lucru, oamenii aștia primitivi nu trebuie să-și dezvolte intelectul decât peste vreo două mii de ani tereștri, sau, nu, mai bine trei, pentru că azi e foarte supărată.

Își cheamă slujnicele și le ordonă să o îmbăieze în lapte de iapă și să-i facă masaj cu uleiuri parfumate. Apoi se trânteste pe mătasurile patului cu baldachin și schimbă canalele plasmei de

pe tavan să vadă ce mai e nou prin multivers: Saturn se scaldă în aurore boreale , Marte pregătește un atac împotriva insectoizilor, Jupiter găzduiește o conferință științifică despre obiecte inventate deja de o mie de ani de copiii zeilor. Of, totul e așa de plictisitor! Dacă vaca aia blondă nu i-ar fi ademenit bărbatul...și apoi, ochii Herei sclipiră de răutate. Îi venise o idee genială cum să-și recapete masculul, doar e dreptul ei de soție, nu? Indiferent ce fapte odioase ar trebui să facă pentru asta.

Bătu din palme și începu să conceapă un plan, pe care , bineînțeles, îl vor duce la îndeplinire reînviații. O, da! Minunat! Ce bine era să fii zeiță!

...

Palatul era cufundat în beznă. Luna arunca fâșii de lumină printre zidurile albăstrui—ce idee să-ți vopsești zidurile în culoarea cerului--, trebuie să încerce și ea asta, își spuse Hera, apoi împinse reînviații înainte:

-Știți ce aveți de făcut!

-Să găsim femeia blondă și s-o înțepăm cu acul.

-Nu, proștilor! Mai întâi puneți anestezicul din fiolă și apoi o găuriți. Ah, reînviații ăștia erau așa de imbecili! Dar, de! Așa e când trebuie să menții toată populația universului activă. Iei un picior de la un războinic aheu, o mână de la un sclav și creierul unui vânzător de pește chinez și obții... ce dracu obții?...ah, da, o armată de sclavi gata să te slujească pe tine, zeița lumii, pentru că, nu-i așa, ai fost generoasă și le-ai oferit a doua șansă. Ha! Ha!Râsul Herei se auzi ca un ecou, reverberând pe holurile palatului adormit.

-Mare zeiță, ar trebui să faceți liniște dacă nu vreți să...

-Tacă-ți fleanca, sac de carne putrezită, eu dau ordinele aici! Of, pe Zeus cel atotputernic, de ce insistase Afrodita ca reînviații să aibă creierele de la clasa inferioară? Ca să nu se revolte împotriva zeilor, replicase ea, ce nătângă, bineînțeles că muritorii ăștia nu erau în stare să dărâme Olimpul doar pentru că Zeus le dădea a doua viață. Toți ieșeau din laboratoare după rețeta impusă de el: niște mormolocți fără personalitate, cu excepția lui Einstein desigur, oare în ce an l-a creat Zeus? A, da! Când a vrut să se joace de-a bomba atomică, în al doilea război sau era primul? Ce contează? își zise , furioasă că se lăsase distrasă de la planul ei malefic.

-Stăpână, zise unul din reînviați.

-Ce dracu mai e?

-Scannerul arată patru femei blonde, pe care dorește lumină voastră s-o omorâm?

-Doar o adormim, tâmpitule, vrei să risc un proces cu Înaltul Consiliu?

Se apropiară de cele patru femei. Slujitorul Herei făcea semne disperate către zeiță încercând să afle pe care să o trimită în lumea de apoi. Nervoasă, zeița îi transmise telepatic să le adoarmă pe toate. În penumbra nopții nici ea nu mai știa care e amanta.Ce contează? Toate sunt blonde, deci vinovate, în Hades cu ele!

Slujitorul le aruncă pe spatulele vânos plin de cicatrici—probabil torsul fusese luat de la un gladiator roman--și se urcă în carul zeiței.Inrogii de metal activară câmpul cuantic , ochii li se aprinseră, roșii de vampir—trebuie să schimbe lookul ăsta groaznic doar e soția lui Zeus- și țâșniră pe bolta înstelată. Mă rog, noaptea asta era cam cețoasă, dar în mintea Herei sintagma suna bine. Îi dădea sentimentul că universul se schimbă după dorințele ei. De fapt Zeus era cel care... la dracu!, cine a lăsat resturi de la incidentul Roswell să plutească pe

lângă Stația Spațială Internațională? Of, muritorii ăștia, dacă nu ar fi jucăriile preferate ale mărețului Zeus i-ar zdrobi, i-ar face tocăniță de...naiba știe ce. Important e să ajungă în temniță înaintea soțului ca să le interogheze pe nenorocitele astea. Apoi îl va avea pe Zeus doar pentru ea. Tocmai își imagina cum va face dragoste pasională, devastatoare, înălțătoare, zeiască, cu orgasme multiple când...

-Am ajuns, stăpână, o întrerupse din visare slujitorul.

-Bine, sclavule, torturează-le, întinde-le oasele fă-le să spună și câte orgasme au avut azi noapte.

-Stăpână?

-Ce mai e tembelule?

-Ce-i aia orgasm?

-Nu contează, află care se culcă cu Zeus și raportează-mi

-După siesta de după-amiază sau înainte?

Dădu să-i tragă o înjurătură și apoi se gândi mai bine. Reînviatul avea dreptate. Deja se simțea obosită după escapada din creierii nopții.

-La șapte ore după ce Zeus naște soarele pentru muritorii ăia stupizi.

-Care din ei, mare zeiță?

-Cum care? Se zdropsi Hera întărâtată. Apoi realizează că nu-i spusese idiotului planeta. Pentru viermii de pe Marte.

-Facă-se voia ta, stăpână, se retrase slujitorul, întorcându-i spatele.

-Ți-am zis să ieși cu fața la mine și spatele spre ușă, nu invers. Cu toate că în seara asta nu arăți rău deloc. Dar, nu! N-am să mă cobor în halul ăsta. Găsesc eu unul de talia mea. Deschise Iliada și Odiseea, căutând visătoare bărbatul perfect pe care să-l creeze în laboratoarele Olimpului pentru mâine noapte.

-Ăsta! Căscă ea plictisită, arătând imaginea unui brunet vânjos cu privire de spintecător. Doar trebuia să mai schimbe registrul din când în când, să nu-i scadă libidoul până la reîntâlnirea cu mărețul Zeus. Slujitorul preluă însărcinările și dispăru în temnița umedă unde blondele începuseră să se trezească.

...

- Cum adică niciuna nu e amanta lui Zeus? tună Hera într-o criză de orgoliu rănit, punctată de palpitații la corasonul ei zeiesc. Adică n-am pe cine să mă răzbun? Asta-i blasfemie!

-Mărită stăpână, zise slujitorul preaplecător și umil. Am folosit toate metodele de tortură: smulgerea unghiilor, întinderea oaselor și a ligamentelor, halucino gene și biciuirea, modelul preferat de înălțimea voastră, cel cu pisica cu nouă cozi.

-O să te arunc în cuva dezintegrării!

-Mărită zeiță, zeii Olimpului îmi sunt martori, blestemat să fiu, să mă arunci în Hades de te mint, acestea sunt niște femei nevinovate. Poate n-ați căutat unde trebuia.

-Ce vrei să zici, zevzecule? Îndrăznești să mă înfrunți? Eu nu greșesc niciodată!

-Sugeram doar că poate femeia căutată e din altă lume, mai depărtată de măreția Olimpului.

-Cum? Insinuezi că Zeus, măritul rege al tuturor ființelor cuvântătoare, tatăl nostru care ne-a creat pe toți din suflarea lui divină s-a încurcat cu o muritoare?

-Totul e posibil, maiestate.

-Și conferința de pe Jupiter?

-E doar un paravan. Urma cuantică din teleportatorul zeiesc duce către Pământ.

-Ce? Netrebnicul! O să mi-o plătească el cu vârf și îndesat! Când trebuie să sosească?

-Peste trei zile.

-Faceți pregătirile necesare pentru o intrare triumfală.

-Când netotul se îmbată îmi spune și ce lapte a supt de la maică-sa. Îi arăt eu lui să mă mai umilească așa, pe mine, zeița zeitelor, stăpâna muritorilor și pântecul care a rodit cele mai frumoase, angelice făpturi!

Urletul ei se auzi în tot regatul, provocând înfiorare în rândul zeitelor. Doar se știa ce nebună era Hera. Când o apuca paranoia, nimic nu-i stătea în cale. Toți zeii se teleportară cu caleștile în toate colțurile universului până-i trecea criza hormonală.

....

Mulțimea se înghesuia să-l vadă pe măritul Zeus ca la o lansare de film hollywoodian. Carele aurite măsurau trei metri în lungime și roțile aveau circumferința de un metru jumate.

Muritorii căscau gura la statuetele incastrate în mașinăriile zburătoare. Inorogii argintii scânteiau în lumina orbitoare a soarelui de vară: așa hotărâse Hera, să schimbe adierea plăcută a primăverii cu înăbușitoarea căldură a lunii lui cuptor. Privea cu o plăcere perversă grecii, asudând sub armurile strălucitoare de paradă.

Armata de eroi mășăluia triumfătoare de ziceai că tocmai s-a întors din cel mai aprig război. Esplanada cu tronul de diamante plutea, oferindu-i Herei o priveliște panoramică asupra mulțimii de oameni. Femeile se întrecuseră în etalarea toaletelor cumpărate din colțurile cele mai îndepărtate ale universului, bărbații se împăunau precum cocoșii cu soațele lor pline de bijuterii, fiecare levitând pe o platformă cât mai tehnologizată, semn al statutului social.

Pe sol se înghesuia prostimea suportând praful, căldura și mirosul înțepător de trupuri nespălate.

Deodată, răsună muzica sferelor din mâinile pricepute ale muritorului Vangelis și un car imens își croi drum într-o rafală de fulgere și imagini holografice ale universului. Purpuriu, verde, galben se îngemănau într-o simfonie de culori demne de un zeu. Doar trebuia să impresioneze cu alaiul său regesc, să-și arate puterea inimaginabilă de a crea orice doar printr-un singur gând. O, da! Hera se întrecuse pe ea însăși. Acum să te vad muritoareo, poți să faci și tu ce am făcut eu pentru Zeus al meu? Nici vorbă! Acum va înțelge iubitul meu soț că eu sunt stăpâna inimii sale, pe când blonda aia cu țâțe de vacă e doar o... Hera o blagoslovi cu toate invecitivele învățate de la negrii din Harlem, sau erau europenii aia cu limba lor imposibilă, huni, maghiari, unguri, chiar așa, care o fi diferența? Nu conta. Își vărsase năduful pe rivala ei și acum aștepta să-și întâmpine soțul în cele mai sexy straie posibile: o bustieră de aur ce ar fi stârnit invidia oricărei femei, părul împletit în complicate modele japoneze de gheșă, brățări fine cu diamante și perle, o fustă care abia de-i acoperea coapsele arămii și-i scotea în evidență triunghiul lasciv acoperit cu o frunză stilizată. Genele false și tușul negru făceau ochii verzi de trei ori mai mari, nasul fin, bărbia cu gropiță, buzele senzuale date cu un ruj ce-și schimba nuanța la orice mișcare imperceptibilă, fiecare detaliu fusese pus la punct cu minuțiozitate pentru iubitul ei soț.

Când carul lui Zeus ajunse la câțiva metri de ea, Hera își scoase bustul în față, mișcă provocator din șolduri și îi trimise un pupic imaginar din palma deschisă, pictată cu henna și arabescuri complicate. Simțea tensiunea sexuală dintre ei. Se apropie plutind de mărețul Zeus. Dar parcă era mai înalt, ce pățise? Poate că așa dorea el, să nu fie zărit în detaliu de toți muritorii, poate că păstrase această intimitate doar pentru iubita lui soție! Dar de când arăta soțul ei ca un brunet slăbănog cu pelerină argintie și joben de magician cu imagini schimbătoare? Cărți de joc, porumbei și alte bazaconii se derulau ca într-o reclamă luminoasă pe latura verticală a pălăriei. Personajul bizar purta cizme de piele cu ținte și ochelari în formă de romb. Ramele sclipeau intermitent în culorile curcubeului. Hera vru să-l întrebe cine dracu era și cine-i dăduse lui voie să-i strice parada când, ciudatul personaj scoase dintr-un buzunar imaginar o ditamai bazuka și trase o salvă.

Hera privi îngrozită cum abdomenul ei superb se transformă într-o gaură însângerată și, înainte să se dezmeticească, magicianul o aruncă în spate ca pe un sac de cartofi și o teleportează într-un deșert împuțit.

-S-a făcut șefu! Zise omul, trântind-o pe Hera la picioarele unui bătrân chelios, cu o burtă ce se revărsa din uniforma armatei americane.

-Uite-ți biștarii și dispari!

Vocea arogantă o făcu pe Hera să se enerveze în ultimul hal. Pocni din degete și rana îi dispăru. Păi ce credea idiotul ăsta, că o poate învinge pe ea, nemuritoarea zeiță Hera? Ce mama dracu se întâmplă? Rana se redeschide de parcă ar fi trecut un obuz prin ea, lățindu-se până la gât, șiroind de sânge.

-Ai nevoie de o mână de ajutor? Rânji burtosul.

-Cine dracu ești și ce vrei de la mine? Știi cu cine te pui, netotule!

-Da, cu mărita zeiță, bla, bla, stăpână peste tot universul și așa mai departe.

Omulețul enervant râse până se înecă. Scoase un hârâit din gât și pocni din degete. Imediat apărură un negru slăbănog, îmbrăcat într-un costum sclipitor și-i întinse un pahar cu apă. Tuși de câteva ori să-și dreagă glasul:

-Eu sunt Stăpânul Timpului, draga mea. Dar unde îmi sunt manierele, te rog, ia loc.

Un scaun apărură de nicăieri și Hera se trezi prăbușindu-se în el neputincioasă, doar pentru că măscăriciul ăsta chelios fluturase din mâna grăsuță, plină de inele cu diferite blazoane.

-Cronos e zeul timpului, piticanie!, răcni Hera furioasă.

-În mitologia greacă, sigur că da ,dragă mea, însă nu aici.

-Și mă rog, ce înseamnă aici?

-Ești într-o singularitate.

-Haida de! Asta e o imbecilitate de-a muritorilor.

-E un loc în care...

-Da, știu, toate legile se anulează. Rahat! Zeus, soțul meu a creat universul și îți spun clar că asta-i cea mai mare cretinie inventată de oameni!

-Poate în universul lui Zeus, dar acum ești în nodul virtual.

-Unde?

-Nu contează. Ceea ce trebuie tu să știi este că de aici nu poți pleca fără voia mea.

-Ce șmecherie mai e și asta?

-Șmecheria generalului Marshall, se prezentă cheliosul, tragând cu nesaț dintr-un trabuc.

- Și asta ar trebui să mă impresioneze?
- Dacă vrei să te mai întorci vreodată în multiversul tău nenorocit, da.
- Nu înțeleg nimic, zise Hera disperată.
- Nici nu trebuie...deocamdată.
- Dacă asta e vreo mascaradă de-a ta, Zeus, jur că...
- Ha!Ha!

Râsul o enervă și mai tare:

- Zeus, termină cu tâmpenia asta, e vina ta că am devenit o scorpie geloasă, tu m-ai înșelat primul.
- Zeus n-are niciun amestec, crede-mă. Dacă cumva contează pentru inima ta de viperă, să știi că încă te iubește, blonda e doar o jucărie sexuală.
- Știam eu!nu-și putu ascunde Hera încântarea.
- Orgolioasă și proastă ca toate zeițele! Replică zeflemitor Marshall, aruncând trabucul cât colo.

Nimeri capul negrului. Acesta urlă îngrozit când părul îi luă foc.

- Ți-am zis să nu-mi mai aduci de-astea contrafăcute, hoț împuțit!
- Dar stăpâne, jur că le-am luat de la cel mai bun dealer.
- Tacă-ți fleanca dacă nu vrei să te trezești în cușca virtuală.
- Da, stăpâne, se îngălbeni la față omul.
- Ți-am zis să taci.
- Da , stăpâne.
- Of, imbecilul ăsta începe să mă calce pe nervi. Ia-o pe târfa asta de aici și dispari!

Pocni din degete și se urcă într-un vehicul cenușiu, evaporându-se nu se știe unde, sub privirile îngrozite ale Herei.

....

Mă numesc Jonathan. M-am născut pe Pământ în anul 2050, cu șaisprezece ani înainte de marea distrugere. Legendele urbane spun că Zeus a trimis cataclismul la tropice, drept răzbunare pentru răpirea soției sale. Hera fusese închisă într-o lume virtuală până își ispășea păcatele. Zeus, cu toată armata lui din Olimp n-a reușit să o salveze. Se pare că zeița a rămas pentru totdeauna în nodul virtual, fiindcă nu dorea în niciun caz să se schimbe. Credea că toate crimele sale sunt îndreptățite. De ce doar ea fusese pedepsită pentru atrocitățile comise, pe când Zeus scăpase, era un mister de nedeslușit. Poate că era mai puternic decât Stăpânul Timpului, sau, cine știe, dragostea pentru Hera îl salvase. Nimeni nu știa răspunsul acestei dileme. Acum nu mai avea vreo importanță. Răul fusese făcut.

Se întâmplase într-o seară. Eram cu Elizabeth pe veranda casei. Priveam stelele, albastrul azuriu al cerului și așteptam momentul potrivit să o sărut. Apoi am observat privirea de ciută speriată, fugind de pușca vânătorului mârșav. Am urmărit irisul ei căprui, catifelat și atunci am strâns-o în brațe cu putere, încercând să îi dau curaj. Inima îmi bătea ca o tobă africană în mijlocul unei ceremonii, gata să-mi spargă cușca pieptului de adolescent îndrăgostit.

- Ce se întâmplă, Jonathan?

Cerul s-a aprins dintr-o dată. Mingea de foc se îndrepta vertiginos spre lanul de porumb din curtea bunicului. Asta ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă clipă a vieții mele, să îi simt buzele fierbinți, să-i explorez delta trupului, ca un navigator în căutarea tărâmului de vis.

-Nu știi ce se întâmplă Elizabeth. Putem afla într-un singur fel.

Am luat-o la fugă până la observatorul astronomic. Era la o aruncătură de băț și totuși plămâni îmi ardeau ca după o cursă infernală. Undeva în străfundurile subconștientului un ceas ticăia alarmant. Aveam un sentiment ciudat că o să urmeze ceva teribil.

-Bunicule, ce se întâmplă?

Privirea lui speriată spunea totul.

-Ia hovercraftul și fugi cât mai spre nord. Mi-a aruncat cheile mașini, disperat.

-Dar tu?

Vocea mea suna ca hârâitul unui moșneag. Aș fi vrut să fiu puternic, pentru el, pentru Elizabeth, însă frica pusese stăpânire pe mine. Strângeam cheile în mână până la sânge. Nu reușeam să mă mișc. Eram într-un coșmar. Auzeam vocea vătuită a bunicului, buzele i se mișcau într-un urlat de groază. Timpul parcă se oprise în loc, ca într-o peliculă derulată cu încetinitorul și apoi, liniștea s-a spart în bucăți de sticlă, mi-am recăpătat controlul corpului, urletele de groază ale bunicului mi-au rănit timpanele și dintr-odată am perceput realitatea:

-Duce-ți-o dată! GPS-ul hovercraftului o să vă ghideze către Antarctica. Fugiți cât mai puteți.

Imaginile calculatorului erau înfiorătoare. O ploaie de stele căzătoare, ba nu, Doamne Dumnezeule mare, erau meteoriți!

-Elizabeth! Am răcnit terifiat, vino!

Ea s-a agățat de mine disperată și am gonit de nebuni, neîndrăznind să privim cerul explodând într-o jerbă de flăcări. Peisajul se schimba treptat, pe măsură ce înaintam, oprindu-ne doar ca să alimentăm hovercraftul și să luăm ceva de-ale gurii de la benzinăriile automate înșirate de-a lungul șoselei.

-Trebuie să merg la baie, a zis Elizabeth după o zi întreagă de alergătură.

Am încuviințat obosit și am tras pe dreapta. Peisajul te înfiora. Cerul se înnegrise, în depărtare se auzeau explozii, era imposibil să nu te gândești că încă o casă a ars, alți nevinovați au murit în flăcări, neputincioși.

Trecuse ceva vreme și Elizabeth tot nu ieșea din baie. De ce dura atâta? Și apoi am avut din nou sentimentul acela că ceva rău s-a întâmplat. Am intrat după ea. Un blond îi ținea cuțitul la gât. După urmele de seringă din brațul drept mi-am dat seama că era drogat.

-Te rog, dă-i drumul îți dau cipul meu. Are două mii de credite pe el. Am scos din buzunarul pantalonilor extractorul și mi-am scos cipul din palma stângă.

-Nu vreau banii tăi! Am nevoie de lexarton 7. Altfel iubitoarea ta o pățește!

-Bine, uite, mergem la un frate de-al meu, e dealer. O să-ți dea câtă marfă ai nevoie, doar, te rog, nu-i face rău.

-Mișcă-te! Mai repede, trebuie să-mi iau doza înainte să fac o criză! Căcat, mai am câteva ore și intru în sevraj.

Ne-am urcat în hovercraft și am gonit cât puteam de repede spre Tom. Nu știam dacă mai locuiește în parcul de rulote, însă merita să încerc, pentru ea.

Tom a ieșit cu pușca după el, beat mort:

-Cine dracu ești?

-Sunt eu, Jonathan, fratele tău.

-Fratii-miu e mort! urlă el scos din minți.

-Tom, te rog, ajută-mă !-am rugat plângând.

-Nu mai bocii, imbecilule, acum nu mai ți-e rușine cu mine?

-Tom, știi că bunicul m-a obligat să te abandonez.

-Sigur, mie- mi spui! Tu întotdeauna ai fost băiețelul preferat al bunicuțului! M-ai lăsat baltă, pramatie!

-Tom, te implor fă-o pentru Elizabeth.

-Și io ce am la afacerea asta? Măcar un futai bun?

Și atunci mi-am ieșit din minți. Am simțit adrenalina curgându-mi prin vene. Am strâns din pumni și am răcnit:

-Te omor, nenorocitul dacă o atingi, drogat împuțit! Din cauza ta a murit mama, ești un ticălos! Credeam că te-ai schimbat, dar văd că-ți place să te bălăcești în propria-ți mizerie!

-Te crezi mai bun ca mine? Las că-ți arăt eu ție, căcănarule!

Aia a fost ziua în care mi-am descoperit puterile. Am simțit sângele urcându-se la creier și am levitat. Rulota lui Tom s-a ridicat în aer, pământul s-a cutremurat. Nu mai puteam să mă opresc. L-am omorât. Mi-am ucis propriul frate dintr-un orgoliu tâmpit. Credeam că așa o protejez pe Elizabeth. Jonathan izbucni în plâns și se lovi cu capul de masa metalică.

-Oprește înregistrarea. Ieși din programul virtual, se auzi vocea lui Collin, agentul Securității Planetare.

Jonathan privi pereții cu imaginile amintirilor sale schimbându-și aspectul, redevenind metalici ca ai tuturor celulelor.

-Aș vrea să mă omorâți odată, zise el învins.

-Puterile tale sunt prea valoroase pentru noi. O să-ți storc fiecare amintire până o să aflu cum îți funcționează creierul ăla bolnav, și atunci o să creez o armată ca să mă răzbun pe Zeus pentru că mi-a ucis familia.

-Ticălosule, nu ești cu nimic mai bun decât el!

Paharul cu apă începu să tremure odată cu masa, Collin fu ridicat în aer și se izbi de tavan.

-Paza! urlă el furios.

Soldați în uniforme negre cu căști de titaniu își făcură imediat apariția. Îl amenințară cu armele cu laser în timp ce Collin îi administră drogul. Pereții celulei începură să-și piardă materialitatea, dansau pe o muzică bubuitoare. Creierul explodă în mii de amintiri dureroase, culminând cu imaginea lui Elizabeth alunecând de pe pasarela metalică, cenușie, căzând interminabil, din nou și din nou, cu ochii măriți de spaimă, strigându-l disperată. El întindea mâna să o salveze, se arunca după ea, aproape că o atinse cu degetele și apoi se trezi tras înapoi de patru securiști.

Collin îi implanta cipul cu care îi accesa amintirile și ea cădea pe asfalt într-o baltă de sânge cu ochii deschiși, acuzatori, sau poate așa i se părea lui, erau doar îngroziți. Conștiința făcea sunetul bufniturii ei pe caldarâm să reverbereze până la explozia neuronilor într-o jerbă de flăcări și apoi leșină, ca de fiecare dată după interogatoriu. Era închis în Cazemata Virtuală de trei luni Singura dorință era să nu se mai trezească în veci. Oare Dumnezeu îl va ajuta? Există Dumnezeu?

...

Se trezi din nou pe strada mocirloasă, cu lampioane chinezești și cerșetori care se încălzeau la focuri făcute în butoaie ruginite. Era a treia oară când avea visul ăsta și începuse să se întrebe dacă nu cumva trăise o altă viață într-un alt univers. Sau poate era doar drogul administrat de Collin. Ce ar trebui să înțeleg din coșmarul ăsta? Concentrează-te, își spuse, e ceva important ascuns acolo, în acea amintire, ceva important care va schimba soarta întregului univers. Vocea din creier nu se mai oprea. Era clar că înnebunise de tot.

-Concentrează-te! repetă vocea, de data asta pe un ton imperativ care nu admitea replică.

-Ieși din mintea mea! urlă Jonathan. Degeaba. Ca întotdeauna, subconștientul îi era controlat de securiștii care făceau experimente, încercând să creeze soldatul perfect cu abilități multiple, telekinetice, psihotronice, de orice fel, doar să câștige un avantaj strategic.

Se imersă înapoi în coșmar. Nu înțelegea ce amănunt trebuie să capete. Știa doar că are o senzație de deja vu, ca și cum ar fi fost propria lui amintire blocată de un stres posttraumatic. Trebuia să spargă blocajul mental. Poate dacă va găsi ce trebuia îl vor lăsa în pace. Dar ce? Care detaliu aparent nesemnificativ îi scăpase printre degete?

-Du-te înapoi în budoarul chinezoaicei, îl îndemnă vocea.

Ura locul ăla murdar, îl îngrozea perspectiva de a retrăi momentul când făcea sexul ăla pervers cu prostituata vândută pe nimica toată de pescarii din propria familie, doar ca să-și deschidă ei un magazin stupid să mai urce pe treapta socială, să scape din satul ăla murdar, plin de hoți, drogați și curve.

-Sapă mai adânc, auzi din nou vocea. Privește camera, ascultă cuvintele fetei, orice poate să deschidă o ușă spre mister.

-Ce mister?

Simți o arsură cumplită în creier și realizează că nu are încotro. Trebuie să retrăiască întâmplarea asta, să-și aducă aminte cine a fost cândva și ce rol a avut el în toată povestea asta. Altfel n-o să scape de ei niciodată. Și dacă totul va fi în zadar?

-Aveai o misiune secretă, încercă să-l lămurească vocea.

-Pe dracu!

-Ai trăit mai multe vieți, avem nevoie de tine ca să salvezi universul.

-Ăsta-i doar un clișeu, nu știu ce să caut, sunt în ceață complet.

-Caută codul secret, nu se lăsă impresionată vocea.

-Ce cod și unde să caut?

Vocea dispăru la fel de brusc cum apăruse. Se trezi singur. Chinezoaica, să fi avut cel mult 16 ani se dezbrăca de chimonoul de mătase albă imprimat cu modelul universului.

Simți erecția umflându-i pantalonii și se lăsă în voia simțurilor. Fata rămase goală și-i întinse o cravașă, așteptând s-o biciuiască.

-Nu, de data asta n-o să o fac! Dacă e amintirea mea înseamnă că pot să o controlez. Nu o să mai fiu o brută, o să schimb ceva.

-Nu-ți place de mine? Începu fata să plângă. Mama san o să mă drogheze din nou dacă nu te satisfac. Te rog ia cravașa.

-Nu, de data asta o să-mi spui cine ești și ce caut eu aici.

-Sunt Yang Li, părinții mei...

-Nu-mi servi iar povestea aia lacrimogenă. Vreau adevărul, vreau să-mi dai codul secret!

Fata tresări și duse degetul arătător la buze. Jonathan îi făcu semn din cap că a înțeles. Luă cravașa, lovi patul cu putere și fata țipă cât mai artistic. Apoi fata luă vestonul lui, numără nasturii și-l smulse cu dinții pe al treilea. Scoase dintr-un sertar un bilețel de piele și scrise pe el un număr. Se prefăcu că-l sărută pe ochi și-i șopti la ureche:

-Codul ăsta activează cipul.

-Care cip? O întrebă el din priviri. Fata luă nasturele și se duse la fereastră. Lumina căzu pe el și nasturele își schimbă culoarea succesiv: alb, galben, roșu. Se auzi o bătaie în ușă. Acum era momentul când gorilele trimise de peștele fetei îl umflau în bătaie. Sări pe geam, coborî pe scara de incendiu și fugi cu prima ricișă, trasă de un chinez în picioarele goale. Îi aruncă două monede și reveni în camera sordidă unde locuia cu femeia grasă și urâtă.

-Unde ai fost? Îl întrebă negresa.

-Culcă-te la loc, ești obosită, ai muncit toată ziua.

Femeia îl privi mirată. Nicio dată nu fusese așa drăguț cu ea:

-Ai omorât pe cineva și vrei să te ascunzi la mine? Se enervă ea dintr-odată.

-Dormi și lasă-mă dracu-n pace! Urlă el, speriat că ar putea să-l descoasă ca de obicei. Mereu în punctul ăsta îl apuca plânsul, îi spunea tot și ea îl turna la poliție. De data asta însă hotărî că va fi altfel.

-Credeam că ai făcut ceva, ursuleț, rânji ea și își dezveli trupul.

-O, Doamne, acum trebuia să faci dragoste cu ea. Închise ochii și se gândi că asta e ultima oară când mai intră în amintirea asta. Termină rapid și femeia se întoarse cu spatele începând să sforăie. Slavă Domnului, acum să vadă ce-i cu codul ăla.

Aprinse veioza și puse nasturele sub ea. Lumina desluși un punct minuscul pe spatele nasturelui. Luă un ac și-l înfipse acolo. Din punct ieși un fascicul holografic ca displayul unui calculator. Apăsă pe el și-i ceru parola. Introduse numărul dat de chinezoaică. O sferă se materializă în aer. Pe obiectul plutitor scria, „Proiectul Cassidy, „Durerea îl străfulgeră în fiecare neuron și apoi explodă într-o cascadă de amintiri reprimite. O blondă subțire zâmbindu-i fermecător în timp ce-i pregătea micul dejun, băiatul care îi semăna perfect sărea în brațele lui radiind de fericire, drumul cu mașina până la Corporația Cuantică, colegii lui de laborator arătându-i progresele uimitoare. Vorbeau dar el nu înțelegea. Era o altă amintire blocată. Deschise fișierul cu numele soției sale și căută înfrigorat răspunsuri. După o oră ceea ce găsi îl făcu să încremenească. Nu, nu putea fi adevărat, nu, el nu ar face așa ceva, Doamne, nu! Urletul îl făcu să iasă din amintire. Se trezi prăbușit pe podeaua celulei, tremurând incontrolabil ca un epileptic.

-Repede, auzi vocea lui Collin, da-ți-i un calmant, să nu crape înainte să-i aflăm secretul.

Rânjetul securistului fu ultima imagine înainte să alunece într-un coșmar. El inventase mașinăria care controla mințile oamenilor, el era omul de știință nebun care crease zeii. Nu! Imposibil, trebuie să fie o minciună! Și apoi, adevărul îl izbi ca valurile unui tsunami: era o amintire implantată.

Nenorociții încercaseră să-l facă să se simtă vinovat ca să afle planurile Proiectului Cassidy. Ei bine, o să le dea el cu tifla, să-i vedem atunci, ce or să facă! O să se prefacă de-al lor până o să scape de aici și atunci o să o caute pe Elizabeth. Continuă să-i rostească numele până adormi plângând.

Era din nou în ultima amintire cu ea. Tom, fratele lui drogat era sub resturile rulotei, ca o păpușă dezarticulată. Elizabeth se agăța de el tremurând ca o frunză și-i repeta obsedant că-l

iubește, să se liniștească, să nu mai omoare oameni, nu era nevoie să mai facă asta, au scăpat. Îi arată vehiculul din garajul părăsit. Era o navă stelară .

-Poți să o repari?

-Unde vrei să mergem cu ea?

Elizabeth își ridicase ochii spre Jupiter. De mult timp dorea să meargă în vacanță acolo. Niciodată nu avuseseră destui bani pentru asta. Acum nu mai aveau încotro. Zona arctică rămăsese singura neatinsă de meteoriți. Era prea frig și prea puține avioane cu alimente și doctorii ajungeau în partea aia. N-ar fi rezistat mai mult de trei luni. Jonathan a lucrat febril două săptămâni aproape fără pauză. Când motoarele navei s-au aprins a sărit în sus de fericire. Erau salvați. Sau cel puțin așa au crezut. Jupiter nu s-a dovedit țara fâgăduinței pe care o visaseră. Fuseseră naivi să își închipuie că vor fi primiți cu bunăvoință. Când li s-au terminat creditele, din turiștii serviți cu amabilitate peste tot au devenit dintr-o dată niște proscriși. Erau emigranții ăia murdari veniți de pe o planetă moartă. Fără viză de ședere, fără serviciu, fără casă. Și atunci, după ce au fugit luni de zile prin catacombe, au făcut cele mai înjositoare joburi, de la gunoier și menajeră, până la dealer de droguri și îngrijitoare de bătrâni într-un spital psihiatric, Jonathan a reușit să strângă destule credite ca să-și cumpere dreptul de rezident.

Și apoi totul a început să meargă din ce în ce mai bine. A schimbat locul de muncă până în vârful piramidei. După cinci ani de chin în sfârșit devenise managerul departamentului de marketing. Vindea pachete turistice la prețuri exorbitante și primea 25% din profit. S-a mutat în orașul de sus, Top of The World, cum îi spuneau colegii săi bătându-l pe spate încurajator; acum nu mai era un paria, era unul de-al lor.

Elizabeth era fericită. Putea să stea acasă și să picteze. El trăsesse de niște sfori și îi deschisese o expoziție. Totul a fost minunat până când Jonathan i-a cerut un copil. Niciun tratament din lume n-a putut să o ajute să rămână însărcinată. Relațiile dintre ei s-au răcit. Jonathan a început să își petreacă din ce în ce mai mult timp la serviciu. Elizabeth a plecat într-o dimineață și nu s-a mai întors decât peste o lună.

-Unde dracu ai fost? A urlat el scos din minți. Nu m-ai sunat, n-ai zis nimic, m-ai părăsit fără nicio explicație. La ce te-ai mai întors, Elizabeth?

-Acum nu mai sunt Elizabeth.

-Poftim?

-Acesta a fost prețul plătit. Am folosit toate creditele de pe tablourile vândute ca să merg pe Marte. E un proiect secret, dar o să avem un copil. Am o nouă identitate acum. Elizabeth și-a dat jos peruca neagră și părul s-a revărsat în cascade blonde. Și-a pus implanturile în retină și ochii i-au devenit albaștri. A scos scannerul din buzunar și l-a trecut peste datele de identificare din brațul drept. Nume: Cassidy, vârsta: 30 de ani, părul : blond, ochii: albaștri, semne distinctive : o cicatrice sub umărul drept în formă de triunghi, statut: rezident al planetei Marte, starea civilă: căsătorită cu Jonathan Burton și el rezident al aceleiași planete pe baza căsătoriei cu sus numita Cassidy.

-Nu înțeleg, Cassidy.

-Putem avea o nouă viață acolo, pe planeta verde. Știi, au terraformat Valea Marineris și acum e un paradis cu domuri de cristal. Nu vezi? E perfect! Ți-am obținut și o slujbă la institutul de cercetare Corporația Cuantică. Nu e minunat?

Și a fost, până când el aflase că mașinăria de controlat creierul urma să fie folosită în scopuri militare. Au încercat să fugă. Securitatea Planetară și-a trimis agenții. Au alergat, Jonathan în față, trăgând cu pistolul clasic, fără niciun efect asupra uniformelor ranforsate și căștilor de titaniu, Elizabeth în urma lui, cărându-l în brațe pe Sean, fiul lor de numai șapte ani. Platforma care lega cele două clădiri paralele, construite față în față, la o distanță de o sută de metri, devenise alunecoasă.

-Ploaie blestemată!

Elizabeth alerga înnebunită, piciorul îi alunecă, aproape căzu, dar el o prinse. Cum? Ce dracu? Parcă aici era momentul când se izbea de stradă, sau..., o, nu! Trebuie să mă concentrez! Și atunci imaginea se schimbă. Soldații îi prindeau pe toți într-o plasă organică, cu cât te zbăteau mai tare cu atât ți se lipea de piele mai rău. Apoi îi despărțeau. Elizabeth striga disperată după Sean, în timp ce copilul îi era smuls din brațe cu brutalitate și dus... unde o amenințase securistul că îl va duce? Trebuie să te concentrezi, la naiba, Jonathan, e vorba de familia ta, haide odată! Citește-i de pe buze!

Ploaia răpăia spărgându-i timpanele, nu mai percepea nimic altceva. Haide, te rog, Jonathan, intră mai adânc în amintirea asta. Liniștea vătuită a cuvintelor izbucni într-o simfonie de răcnete animalice:

-O să-ți luăm copilul și o să-l ducem unde îi e locul, printre cei ca el, născuți în eprubetă! Ha! Ha! Ce credeai că nu știm cine ești? Idioato! Noi controlăm totul! Chiar credeai că o să te lăsăm să faci un copil cu abilități psihotronice fără să-ți facem nimic? Ți-am implantat un cip în retină prin care vedem tot ce ți se întâmplă. Știm că băiatul a devenit periculos. Îl vom folosi, va deveni unul dintre soldații noștri.

-Cu ea ce facem, șefu?

-O ducem la clinică.

-Pentru ce, n-ai zis să o ucidem?

-Să mai nască și alți soldați perfecți pentru noi, desigur, doar nu credeai că m-a apucat mila, nu ?!

-Dar doctorul mi-a zis că nu mai pot face alt copil, zise Elizabeth, disperată.

-Nici nu trebuie să rămâi gravidă, îți implantăm ovulul fertilizat în eprubetă. Se pare că sperma soțului tău conține genele necesare pentru a crea copiii perfecți.

-Lăsați-o în pace, doar de mine aveți nevoie! Încercă Jonathan să o salveze.

-Se pare că nu. Avem nevoie de medicamentul care i-a alterat ADN-ul, de Proiectul Cassidy. Îți spune ceva numele asta?

-Dar nu mi l-au administrat decât o dată! Izbucni ea în plâns.

-Pe dracu! Știam de clinica aia, doar e a noastră! Din câteva sute de femei inseminate doar tu ai născut mutații.

-Nu înțeleg, Jonathan nu s-a culcat cu altă femeie.

-Nici nu trebuia, draga mea.

Și atunci Jonathan înțelese ce era cu toate analizele alea complete, cu donările de sânge, mostre de țesut, celule stem și spermă din fiecare lună. Fusese mințit că era procedura standard pentru toți angajații institutului Corporația Cuantică. De fapt doar el era expus unor experimente. Acum începuse să realizeze de ce de multe ori avea sentimentul că din viața lui lipsesc ore, uneori zile de care nu-și putea aduce aminte cu niciun chip. Experimentaseră deja mașinăria de controlat ADN-ul prin cipuri. O, Doamne, de o lună toți locuitorii de pe Marte

aveau astfel de cipuri când deveneau rezidenți! Atunci ce naiba mai doreau de la el? Și unde îi duseseră familia? Înseamnă că... da, nu știau toate amănuntele proiectului. Sau nu? Întrebări paradoxale curgeau prin fluxul de neuroni. Simțea că o ia razna. Trebuia să intre din nou în amintirea aia, să acceseze toate detaliile Proiectului Cassidy. Era mai mult decât o manipulare ADN aleatorie sau un cip implantat în creier. Sigur era vorba de ceva mult mai complex. Altfel l-ar fi omorât deja.

-Știi ce vreți să aflați, zise el într-o zi. Dar mai întâi vreau să îmi văd familia.

În cameră intră Cassidy, ținându-l de mână pe Sean. Se apropie de el și îl sărută.

-Cred că aveți nevoie de intimitate, rânji Collin, lăsându-i singuri.

Blonda semăna perfect cu soția lui dar ceva era ciudat la ea. Arăta de parcă nu fusese încarcerată nicio zi. Să se fi gândit securistul ăla împuțit la sănătatea ei? Nu, era ceva în neregulă. Îl mângâia degeaba, încercând să-l convingă că era soția lui. Elizabeth nu era așa de dezinhbată în pat și nici atât de perversă încât să facă dragoste în fața lui Sean. Lucrurile pur și simplu nu se legau. Degeaba transformaseră celula virtuală în fosta lor casă. Totul părea artificial.

-Știi că Artie ar fi fost fericit să ne vadă împreună!

-Da, ar fi fost un bunic grozav. Păcat că a murit în explozie.

Jonathan rânji cinic:

-Pe bunicul meu nu îl chema Artie. Se pare că mașinăria voastră nu a reușit să acceseze și amintirea asta, nu? Dacă erai Elizabeth știai că numele lui era Gareth.

-O, da, mă scuzi iubitele, securiștii ăștia m-au speriat de-a binelea. M-au amenințat că îl omoară pe Sean dacă nu te fac să cooperezi cu ei.

-Minți, clonă blestemată, ești doar un android programat, nu știai că oamenii nu fac dragoste în fața copiilor? Dacă nu-mi văd familia nu vă spun nimic! Doar marțienii consideră că sexul în grup e ceva normal și le fac educație sexuală copiilor de la o vârstă fragedă, prin propriul exemplu, cât de scârbos și lipsit de etică, nenorociților! Vreau să-mi aduceți familia chiar acum! Fără arma mea secretă nu o să câștigați niciodată războiul cu Zeus! Credeți că nu o să îmi aduc aminte că și-a trimis trupele să vă înrobească? Degeaba încercați să îmi implantați amintiri false, știu că toți sunteți controlați prin nodul virtual! Nimic nu îl va opri pe Stăpânul Timpului câtă vreme vă omorâți între voi, inconștienților! Suntem într-o buclă temporală ca și Hera până când o să învățăm să renunțăm la războaie!

-Bravo! Aplaudă în bațjocură Collin. Frumos discurs! Și nu, n-ai dreptate, nu o să ieșim din lumea virtuală cu duhul blândeții, ci construind o armă și mai puternică. Cum crezi că poate Zeus să controleze universul? Cu mintea! De asta avem nevoie, de oameni cu puteri mentale conectați toți la teleportatorul cuantic. Dacă vrei să-ți mai vezi familia ar fi bine să te apuci să construiești arma aia blestemată!

-De unde știu că soția și copilul meu mai trăiesc?

-Ai de ales?

-Da!

-Pe dracu! O să-ți explorez mintea până când...

--O să fac un accident cerebral și atunci nu o să îți mai servesc la nimic. Ești sigur că vrei să riști?

Collin schimbă o privire cu doctorul închisorii:

-Bine, o să-ți vezi familia câteva minute.

-O zi!

-Câteva ore e tot ce pot să îți ofer. Nu te aștepta să fie o priveliște prea frumoasă. După ce au stat închiși atâta timp, Elizabeth într-o clinică și copilul într-o fortăreață militară...

Cuvintele rămaseră suspendate în aer ca o ceață deasă.

...

Orașul plutitor se deschise ca o floare de lotus. Locuitorii începură să se trezească încetul cu încetul. Cartierele se transformau rând pe rând în flori de liliac, petale de trandafir, orhidee și tot ce-și mai închipuise arhitectul australian Julian Cormack.

La început, colegii lui îl luaseră în râs pentru pasiunea lui ridicolă pentru natură. Azi, oricare dintre ei visa la un post în compania lui. A fi designer acolo, la cel mai înalt nivel al Flowers Universe era o onoare pe care n-o primiseră decât 50 de oameni aleși pe sprânceană. Ingeniozitatea și ideile noi contaseră mai mult decât experiența în domeniu. De aceea avuseseră loc revolte de stradă. Peste o săptămână foștii arhitecți se resemnaseră. Modelele lor învechite nu mai aveau succes. Acum era lumea tinerilor trăsniți. Cu cât forma era mai asimetrică și sfida mai tare legile gravitației, cu atât era mai bine primită de public.

-Bună dimineața, domnule Cormack! Zâmbi secretara cu dantura ei perfectă de manechin, punându-i cafeaua și croissantul cu unt pe birou.

Cormack flutură din mână și femeia ieși supusă. Julian ura moda asta tembelă. Ce-i aia la fiecare jumătate de an să faci operație estetică? Nici nu se obișnuise cu vechiul look al secretarei că acum trecuse de la bruneta siliconată la blonda anorexică. Femeile astea erau chiar tâmpite rău de tot. Pe de o parte manifestau pentru egalitatea drepturilor cu bărbații, pe de alta se lăsau manipulate de corporațiile care vindeau cele mai noi operații plastice. Oare nu realizau că de la o vreme toate arătau la fel? Până și modulația vocii era aceeași: caldă, umilă, supusă. Mai că dorea să intre și la el în birou o femeie normală, cu grăsime și glas isteric, doar așa în amintirea vremurilor când ele se zbăteau să fie mai mult decât jucăriile sexuale ale masculilor. Toate citeau aceleași reviste idioate și acceptau aceleași sfaturi: să fie blânde, înțeleghătoare și să își accepte soarta. Manifestantele feministe erau doar vreo douăzeci de negrese obeze consumatoare de droguri.

-Un apel privat urgent pe linia cinci! Îi întrerupse secretara șirul gândurilor.

-Alo?

-Domnule Cormack. Nu mă cunoașteți dar am o propunere pentru dvs.

-Știți câte apeluri din astea primesc pe zi? Cum ați făcut rost de numărul ăsta?

-Să zicem că avem un prieten comun.

-Pe cine?

-Nu vă pot divulga numele lui. Dar aș putea veni în biroul dvs. să discutăm.

-Dacă nu-mi spuneți cine sunteți mă tem că nu vă pot ajuta domnule...

-Numele meu nu are importanță. Ce contează este că știu de unde vin banii cu care finanțați proiectele companiei.

-Am un profit frumușel, așa că nu știu despre ce vorbiți. Acum, dacă nu aveți nimic important de comunicat aș vrea să încheiem această conversație.

-Știu de Proiectul Cassidy și de fratele tău, Collin. El ți-a pus pe picioare afacerea, nu-i așa? E prietenul meu și îmi e dator.

-Cine dracu ești și ce tot vorbești acolo?

-Calmați-vă domnule Cormack, sau pot să-ți spun Julian? Ar trebui să spui da, având în vedere că eu i-am scăpat pielea lui frati-tu.

-Nu înțeleg, încep să-i tremure vocea lui Julian.

-Cum, nu ți-a spus de unde ia banii pentru idealistul său frate?

-Habar n-am ce tot îndrugi acolo.

-Când Cazemata Virtuală a fost descoperită toate activitățile subversive au ieșit la iveală. Collin a vândut planurile Proiectului Cassidy arabilor. Când s-a aflat de asta, eu am fost agentul care l-a salvat de plutonul de execuție.

-Și ce legătură am eu cu toate astea?

-Ești în mare pericol, Julian. Jonathan e pe urmele tale. Collin i-a omorât familia și i-a sondat creierul până a aflat planurile armei secrete .

-Și de ce nu rezolvi asta cu fratele meu?

-Dă drumul la știri pe canalul opt.

Julian deschise plasma. Fața fratelui său era încadrată într-un chenar roșu. Era considerat terorist intergalactic și căutat în toată Federația Planetară.

-Nu înțeleg ce vrei de la mine.

-Fișierul Cassidy e la tine.

-Nici nu știu ce dracu e aia! Se sperie Julian de-a binelea.

-Securitatea Planetară îl vrea. Mai ai cinci minute să iei laptopul de pe birou și să fugi înainte să-și tragă arăbii, securiștii sau orice spion rus un glonte drept în cap. Te aștept la intersecția Floarea de Lotus cu Margaretei nr. 5.

Julian rămase perplex. Apelul fusese întrerupt. Stătea cu telefonul transparent în mână, paralizat de frică. Nimic nu avea sens. Și apoi capul îi explodă în mii de cioburi de gheață, bucăți de puzzle zburând în jurul lui ca într-un coșmar. Trecea printr-una din imagini așteptându-se la o izbitură dureroasă. În loc de asta se imersă într-o apă cleioasă care îi umplu nările, plămânilor și îl lăsă aproape inconștient. Zvâcni instinctiv din brațe și se lăsă moale ca un muribund acceptându-și soarta. Valurile îl împresurau din toate părțile, furioase, gata să-l înșface, văzu o lumină albastră și se pregăti să îl întâlnească pe Dumnezeu.

-Om peste bord, căpitane!

-Două brațe vânoase îl traseră în sus. Smith îl trânti peste marginea corabiei. Era un marinar bătrân, șchiop și chior, cu o barbă plină de resturi de mâncare. Gura îi mirosea a rom amestecat cu whisky prost, diluat cu apă. Julian vomită și se trezi cu un pumn în față.

-Nu pe puntea mea, jigodie, abia am spălat-o! Răcni bătrânul cu picioarele goale.

Ochii matelotului Smith sclipiră cu șiretenie:

-Hai să te ajut să ajungi în cabină.

Îl luă pe sus. Înjurăturile bătrânului se estompară, pe măsură ce coborau sub punte. Smith îi turnă pe gât o gură de rom și-l așeză pe patul de scânduri.

-Dormi, prințisorule, o să te facă Smith bine cu licoarea lui.

Abia când se trezi peste câteva ore își dădu seama că îi lipsea ceasul de aur. Se ridică în capul oaselor și vomă încă o dată, apoi se privi în ciobul agățat deasupra patului. Ochii verzi erau injectați ca ai unui bețiv, în cap avea o clăie neagră, cârlionțată, fața era a unui tinerel de

vreo 25 de ani îmbrăcat într-un costum specific anilor 1900. În picioare avea cizme scâlciate, de piele, nasturii vestonului de mătase, cu modelul universului țesut pe piept, sclipeau ciudat în lumină: alb, galben, roșu.

Căută disperat un act de identitate prin toate buzunarele dar nu găsi nimic. Se dezbracă și o luă din nou sistematic. Buzunarele vestei și ale pantalonilor fuseseră deja golite. În schimb, cămașa albă avea gulerul suspect de tare. Îl tăie cu un cuțit. Măinile îi tremurau. Aproape că scăpă pe podeaua de lemn biletul din piele. Cineva scrisese pe el un nr din șase cifre care nu-i spunea nimic. Se trânti pe pat deznădăjduit și izbucni în plâns. Se auzi un ciocănit în ușă. Sări în sus și se izbi de grinzile navei. Tangajul îl făcu să cadă la picioarele lui Smith.

-Ți-am adus asta, îi întinse el un joben. Frumoasă fătucă! Rânji apoi, întinzându-i o fotografie cuochinezoaică. Dădu să plece când își aminti de scrisoarea din buzunar. I-o întinse și zâmbi.

Julian mulțumi, apoi observă căptușeala tăiată a jobenului. Pipăi pălăria și dădu peste o umflătură aproape insesizabilă. Scoase de acolo o bucată de plastic cu fotografia lui: Jonathan Williamson, operator computer, Corporația Cuantică, anul emiterii cardului 2075. Julian începu să tremure și luă o dușcă de rom, așteptând să se trezească din coșmarul ăsta. Nu se întâmplă nimic. Bău toată plosca și se prăbuși pe pat, învins.

....

Insula tropicală te făcea să nădușești. Înaintam cu macetele în mâini, croindu-ne drum prin vegetația deasă. Păianjenii și muștele țețe nu mă înfricoșau cât șerpii veninoși. Toți băieții buni fuseseră gata să dea ochii cu creatorul lor dacă nu ar fi fost Smith cu licorile lui ciudate.

Inima începu să-mi bată într-un ritm anormal. Ceva urât avea să se întâmple:

-Fiți cu ochii în patru, fraților.

-Ho! Ho! Acum e de-al nostru, râse matelotul Jim.

-Da, nu mai poartă țoalele alea șmechere, doar comoara de la gât, hârâi glasul tabagic al lui Carpenter.

-Ce comoară? Sări Smith, gata să-mi reteze beregata.

-Nu-i nimic ce ai putea vinde, ceasul de aur i l-ai șmanglit din prima zi, vulpoi bătrân!

-ce vrei să spui? Se luă la harță matelotul.

-Nimic, bătu Carpenter în retragere. Ai luat rom pentru toată lumea din banii ăia, restul biștarilor sunt ai tăi.

-Nu înțeleg de ce mai poartă nasturii ăia vechi și poza cu fătuca, doar nu o s-o mai vadă niciodată!

Carpenter îi dădu un ghiont și mă privi lung.

Ochii mi se întunecaseră, începusem să tremur, strângeam cu putere maceta.

-Hei, prietene, glumeam, ești cel mai de nădejde pirat pe care l-am avut vreodată pe Cassidy.

-Ce ai zis?

-Am zis că ești de-al nostru acum că ne-ai salvat fundurile de toate lighioanele.

-Nu, după asta, ai zis un nume.

-A, e vechiul nume al corabiei, Cassidy. Era numele soției mele, păr mirosind a liliac și trup de zeiță. Era în anul...

-O! izbucniră băieții, nu din nou, ne-ai mai spus-o de o sută de ori!

-Dar băiatul nu o știe, nu-i așa? îmi făcu el cu ochiul.

-Mi-ar plăcea să o aud, i-am făcut eu pe plac.

-Era într-o noapte cu fulgere și tunete. Marea era brăzdată de valuri uriașe, mai mari decât rechinul ucis de Carpenter săptămâna trecută. Io i-am zis iubitei mele Cassidy să stea acasă, dar ea îndrăgostită, n-a putut să stea departe de iubitul ei. Pirații lui Carmichael au atacat, blestemat să fie, să n-aibă parte de odihnă nici în rai, nu că ar avea el ce căuta acolo printre oamenii buni. Avea tunuri mai bune ca ale mele. Băieții s-au luptat ca niște lei, dar pe cinci din ei tot i-am găsit sub punte cu burțile despicate. O salvă de tun a spart cabina scumpei mele Cassidy. Am scos-o de acolo, am adus-o pe punte înainte să se înece. Dar blestematul mi-a luat-o, Carmichael a răpit-o. Nu stiu ce s-a întâmplat atunci. Dumnezeu îmi este martor că de data asta nu mint, i se aprinseră lui ochii injectați de băătură. Parcă văd și acum. O frânghie mai tare ca fierul a ieșit din burta unei balene uriașe zburătoare și a înghițit-o pe Cassidy. M-am agățat de frânghie, însă oamenii lui Carmichael au aruncat cu fulgere în mine. Trebuie să fi făcut vreun pact cu diavolul să aibă așa arme. Luni întregi am ratăcit pe mare, căutând-o, m-am lăsat și de băătură un timp, am strâns-o în butoaie și am vândut-o în portul spaniol. Cu banii luați mi-am cumpărat o corabie mai bună. Acum aveam și eu tunuri puternice, însă niciodată zeul Thor nu m-a ajutat cu fulgere, blestemat să fie, să putrezească în ...

Bătrânul se îneacă și începu să tușească până când unul din baiieți îi dădu o gură de rom. O bău lacom și continuă:

-N-o să uit niciodată cum a tras-o cu sfoara aia până sus în cer, s-a auzit o bubuitură cât zece tunuri și a dispărut într-o flăcăruiie imensă. E o imagine care mă obsedează de ani întregi. Am mers pe la toate vrăjitoarele din port, până și în catacombele Parisului la nebunul ăla cu ochi de broască și păr zbârlit, de parcă ar fi văzut-o pe mă-sa violată de o hoardă de vikingi. Își spunea om de știință. Nimeni nu mai auzise de așa o bazaconie. Un timp am stat prin cârciumi, ascultând poveștile marinarilor bătrâni. Niciuna nu semăna cu a mea. Multă vreme lumea m-a crezut nebun și nu am mai reușit să adun niciun echipaj. M-am căsătorit cu Meredith. Blandă fetișcana, dar nu așa frumoasă cum era Cassidy a mea. I-am făcut patru copii, i-am lăsat tot aurul strâns pe mare și am plecat. În fiecare seară o visam pe Cassidy strigându-mă:

-Salvează-mă, vino în lumea de sus.

Și n-am mai putut. A trebuit să-mi iau cea mai vajnică corabie pe care o poate avea un căpitan și iată-mă de zece ani cutreier mările, orice hartă veche o urmez, găsesc comori nemăsurate pe care știți că le împart cu voi...

Aici povestea se întrerupse câteva momente. Băieții îl aproară dând pe gât și ultima picătură de whisky urmată de râgâituri.

-...dar nicio comoară nu e la fel de mare ca biata mea Cassidy. Așa că băiete, du-te, caut-o pe chinezoaica ta, altfel viața n-are rost. Fără iubirea ei o să te simți rupt în două, o să ajungi un bătrân furios și lacom ca mine. Și dacă-i nevoie de o lamă să taie beregata vreunui dușman noi suntem aici, nu-i așa băieți? Îl aproară într-un cor de urale. Săgeata otrăvită se înfipse la câțiva centimetri deasupra capului. Smith o smulse din copac și urlă: -La arme, flăcăi!

-Atacați!, îi ținu isonul Carpenter.

-Haideți, nu vă lăsați, bătrânul Smith e aici să vă apere pielea voastră puturoasă bună de nimic, până când...

-Discursul îi fu întrerupt de o săgeată. Din gât ieși sângele

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

